

Raamattuluento

SANASTA TIEN LÖYTÄÄ

Sievin kirkossa ke 18. kesäkuuta 2008 klo 19

Veli Tuomi

10. Raamattuluento: Armolahjat

Armolahjoissa vaikuttaa Jumalan voima

Hengelliseen työhön on Pyhä Henki antanut työkaluja, joiden avulla Sanaa - Jeesusta Kristusta - kirkastetaan. Sana ”armolahja” tulee kreikankielen sanasta *kárisma*. Tästä sanasta tulee teologiseen kielenkäyttöön sanat karismaattinen ja karismaatikko, lahjakas (armitettu) armolahjoja käyttävä henkilö. *Kárisma* tarkoittaa yleisesti Jumalan armolahjaa - pelastusta. Sen vastakohta on lankeemus. Armolahjat, eli henkilölahjat eivät ole mitenkään irrallisia Jumalan sanasta. Armolahjat rakentavat seurakuntaa ja tuovat evankeliumiin voiman (1. Kor. 14:12,21–25). Mutta Sana itsessäänkin on jo voima: ”...on hän näinä viimeisinä päivinä puhunut meille Pojan kautta, jonka hän on pannut kaiken perilliseksi, jonka kautta hän myös on maailman luonut ja joka, ollen hänen kirkkautensa säteily ja hänen olemuksensa kuva ja kantaen kaikki voimansa sanalla, on, toimitettuaan puhdistuksen synneistä, istunut Majesteetin oikealle puolelle korkeuksissa...” (Hepr. 1:2,3).

Kristillisuus perustuu Jumalan voimaan. Tämä voima ja merkit olivat mukana apostolien julistuksessa. Jo Kristus sanoi, että näin tulee tapahtumaan: ”Ja nämä merkit seuraavat niitä, jotka uskovat: minun nimessäni he ajavat ulos riivaajia, puhuvat uusilla kielillä, nostavat käsin käärmeitä, ja jos he juovat jotakin kuolettavaa, ei se heitä vahingoita; he panevat kätensä sairasten päälle, ja ne tulevat terveiksi. ... Mutta he lähtivät ja saarnasivat kaikkialla, ja Herra vaikutti heidän kanssansa ja vahvasti sanan sitä seuraavien merkkien kautta.” (Mark. 16:17,18,20).

Näitä tunnusmerkkejä tapahtuu vain Jeesuksen Kristuksen nimessä ja hänen Henkensä voimalla.

Erilaiset armolahjat

Erilaisia armo- ja henkilölahjoja on mainittu Uudessa Testamentissa monia. Seuraavassa luettelossa ovat Room. 12 ja 1. Kor. 12. sekä 14. luvussa mainitut lahjat:

- iankaikkinen elämä	- julistaminen
- naimattomuus	- rohkaisu
- henkien erottaminen	- parantaminen
- profetoiminen	- kehottaminen
- viisauden- ja tiedon sanat	- antaminen
- laulu ja virsi	- kielillä puhuminen
- palvelu	- kielten tulkitseminen
- ilmestys	- auttaminen
- opetus	- ihmeiden tekeminen
- uskon voima	- johtaminen

Seurakunnalla voi olla myös muita armolahjoja. Tuskin kaikkia on mainittu Raamatussa.

Jos tutkimme Raamattua mekaanisesti näiltäkin osin, joudumme vaikeuksiin. Esimerkkinä voisi mainita tässä rukoukokoukset, joissa rukouksen kohteena oleva kaatuu. Kuulee sanottavan, ettei

kaatamisen, tai kaatumisen armolahjaa ole Raamatussa! Mutta kun Raamattu puhuu vaikkapa voimatekojen, ihmeiden tekemisen ja uskon armolahjasta, emme tarkoin tiedä, mitä ne sisältävät. Ei voida aina yksiselitteisesti Raamatun avullakaan päättää, mikä armolahja tai Hengen vaikutus missäkin tapauksessa on kyseessä. Emme voi mekaanisesti tuomita harhaopiksi kaikkia, mitä emme ymmärrä. Jumala voi antaa myös uusia, Raamatussa esiintymättömiä lahjoja. Tietämättömyytemme ja epäluulojemme vuoksi saatamme syyttää myös Pyhää Henkeä harhaoppiseksi. Mutta henget on aina koeteltava. Pyhä Henkikin opastaa siihen. Mutta liian usein esiinnyimme oikeassa olevina, kuolleen kylminä, kun on kyse Jumalan voimateoista. Meidät on kai kasvatettu sellaiseen.

Jumala tekee ihmeitä kansan keskuudessa. Aina on tehnyt, joskus runsaasti, joskus vähemmän. Mutta myös saatana matkii Jumalan tekoja. On kuitenkin suuri ero näillä töillä. Jumalan lahjoihin liittyy aina rakkauden ja totuuden henki. Niitä on saatanan mahdoton matkia. Totta ovat Lutherin sanat: ”Minne Jumala rakentaa kirkkonsa, sinne saatana tekee kohta kappelinsa.”

Suuri ongelma on juuri jäljittelijät. Kuinka monta henkiparantajaa, meediota, näkijää, ennustajaa, noitaa sekä horoskoopin, väärän rauhan ja ihmeiden tekijää onkaan liikkeellä. Kaikille näyttää riittävän eksytettäviä. Suurin syy lienee siinä, että kirkko on unohtanut pahoin tehtävänsä.

Suhtautuminen armolahjoihin

Armolahjoja ei ole pitkiin aikoihin ymmärretty eikä arvostettu vanhoissa kirkoissa. Herätystenkin yhteydessä, jolloin niitä on aina esiintynyt, on niitä vieroksuttu. Papisto on pyrkinyt usein poistamaan ne mahdollisimman pian. Herätysten historiassa kerrotaan useinkin, että herätys alkoi ”hurmoksellisena”, mutta se saatiin taltutettua papiston tultua, mukaan ja liike ”raitistui”. Ongelmana on tavallisimmin ollut kielillä puhumisen armolahja. Sitä on pidetty hurmahenkisyytenä, aivan kuin Pyhän Hengen lahjat olisivat jollakin lailla epäraititiita. Vastaavasti tilalle on luotu kristillisyyttä, josta kaikki Kristuksen ilmoittamat merkit ja voimavaikutukset on poistettu. Jäljelle on jäänyt sitten kuiva ja kylmä, todellakin ”raitis” uskonnollisuus. Mutta Pyhä Henki ei synnytä koskaan mitään epäraititiita ilmiöitä. Ihminen on voinut ehkä käyttää ja käyttääkin saamiaan lahjoja väärin. Niin tapahtuu kaikissa muissakin asioissa. Yliluonnolliset ilmiöt eivät itsessään ole epäraititiita. Kun näin on ymmärretty uskosta on tehty rationaalinen järjen päätelmä.

Liberaaliteologia selittää, että esimerkiksi kielillä puhumista esiintyy myös pakanauskonnoissa. Tästä syystä ilmiötä ei tule hyväksyä kristillisyyteen. Rakkaus sen sijaan korvaa armolahjat. Miten on? Mutta Rakkauttakin esiintyy myös pakanaudessa, vaikka se ei olekaan Jumalasta. Ei rakkautta sen tähden kristillisyydessäkään hylätä. Toiseksi: Apostoli Paavali on sijoittanut armolahjoja käsittelevien lukujensa (1. Kor. 12. ja 14.) väliin. ”Rakkauden” luvussa hän opettaa, että armolahjoja tulee käyttää rakkauden hengessä ja että ne ovat tarkoitettu seurakuntakauden ajaksi. Taivaassa ei niitä enää tarvita. Rakkaus on vastaavasti ikuista.

Rakkaus ei ole armolahja vaan Hengen hedelmää, vaikka tämä Raamatun selkeä opetus jostakin syystä loukkaakin eräitä opettajia. Hengen hedelmää on Pyhän Hengen pyhittävä työ meissä. Mutta armolahjat eivät sen sijaan riipu niiden käyttäjän pyhitystilasta. Tätä ei voi koskaan tarpeeksi teroittaa. Emme saa sotkea näitä asioita keskenään.

”Mutta Hengen hedelmä on rakkaus, ilo, rauha, pitkämielisyys, ystävällisyys, hyvyys, uskollisuus, sävyisyys, itsensähillitseminen.” (Gal. 5:22). Edelliset eivät ole siis armolahjoja - Herran kiitos!

Rakkaus ei korvaa armolahjoja, vaan ohjaa ne oikeaan käyttöön - palveluun.

On todella ihmeellistä, että Pyhä Henki antaa armolahjoja niillekin, jotka ovat aivan pyhityselämänsä alussa, siis juuri uskoontulleille!

”Meillä on rakkaus, emme tarvitse muita armolahjoja, sillä niissä mennään Kristuksen edelle”, on tämän päivän väitteitä kovin usealla raiteeseen jämähtäneellä oppineella. Mutta juuri rakkauden puute paljastuu siinä, että näkee joidenkin armolahjoja vastustavien ihmisten syvän vihamielisyyden. Hengen hedelmä puuttuu - ja armolahjat.

Nyt, armotalouden viimeisinä aikoina, tarvitsemme kuitenkin kaikki Hengen voimavaikutukset

seurakunnan käyttöön.

Kielillä puhumisesta voidaan todeta, että puhuja itse tietää useimmiten, että tätä lahjaa käytettäessä ollaan raittiissa tilassa. Raittiilla kielilläpuhujalla on tietoisuus itsestään ja ympäristöstään. Hän ei ole missään erikoisessa hurmoksellisessa tai sielullisessa tilassa. Kyllä niihinkin päästään, kunhan kovasti ponnistellaan omin yrityksin ja tunteita kuohuttelemalla. Kuinka lujassa onkaan joissakin teologipiireissä käsitys kielilläpuhuminen hurmoksellisesta luonteesta. Joissakin teologisissa kirjoituksissa puhutaan muun muassa Korinton seurakunnan hurmoksellisista taipumuksista. Sen oletetaan johtuvan muiden ympärillä vaikuttaneiden kulttuurien vaikutuksesta. Tietenkään tällä ”tiedolla” ei ole mitään tekemistä Raamatun ilmoituksen kanssa. Usein otetaan esimerkkinä armolahjojen väärinkäytöstä juuri Korinton seurakunta. Monia puutteita heillä olikin, mutta mistään ei saa sellaista käsitystä, että heidän armolahjojensa käytössä olisi ollut suurta epäraittiutta. Ei siitäkään huolimatta, että Paavali antoi armolahjaopetuksensa juuri Korinton seurakunnalle. Tuskinpa Roomaan seurakunta oli erikoisemmassa kastekriisissä, vaikka Paavali niin tarkoin opettaa juuri heille kasteen merkitystä.

Periaatteita armolahjojen käytöstä

- Armolahjoja ei tämän ajan seurakunnissa kovin paljon tunneta, eikä ymmärretä. Tästä seuraa usein väärinymmärrykset ja ne jopa hylätään.

- Niitä on kuitenkin seurakunnan rakentumiseksi pyrittävä saamaan runsaasti

- Kaikki armolahjat ovat tärkeitä ja niitä tulee olla seurakunnassa

- Profetoimisen lahja tulisi olla jokaisessa uskovien ryhmässä. Se ei ole välttämättä ennustusta, vaan Hengen täyttämää opetusta

- Kielilläpuhuminen ja tulkinta kuuluvat seurakunnan kokouksessa yhteen

- Kielet ovat tarpeellisia uskovien omaksi hengelliseksi rakentumiseksi

- Pyhän Hengen täyteys tai Pyhän Hengen kaste eivät ole sama asia kuin kielilläpuhuminen.

- Tästä seuraa, että uskova voi olla täynnä Pyhää Henkeä, mutta hän ei puhu kielillä. Jos vaaditaan kieliä Pyhän Hengen täyteen merkiksi, ollaan kyllä eksyksissä

- Armolahjat eivät saa johtaa seurakunnan kokousta epäjärjestykseen (1. Kor. 4:33)

- Armolahjojen saaja ei ole muita ”pyhempi”

- Jumala ei armolahjojansa ja kutsumistansa kadu (Room. 11:29)

- Edellisestä johtuu, että lahjojen käyttäjä voi olla itse lankeemuksenkin tilassa

- Saatua armolahjaa ei saa lyödä laimin (1. Tim. 4:14)

- Profeetat pystyvät hallitsemaan henkilöjoihinsa (1. Kor. 14:32)

- Profeetoista tai kielillä puhujista puhukoon kaksi tai kolme ja sanoman oikeellisuus on arvioitava - ei arvosteltava - Raamatun sanalla ja henkien erottamisen armolahjalla

- Jos joku saa ilmestyksen, edellisen puhujan tulee vaieta. Ilmestys on silloin tärkeämpi edellistä puhetta

- Armolahjoja on pyrittävä saamaan runsaasti. ”niin ettei teiltä mitään puutu missään armolahjassa, teidän odottaessanne meidän Herramme Jeesuksen Kristuksen ilmestystä.” (1. Kor. 1:4-7)

Kuitenkin ”...rukoilkoon se, joka kielillä puhuu, että hän taitaisi selittää.” (1. Kor. 14:13)

- Kristuksessa seurakunta voi omistaa kaikki armolahjat

”Tavoitelkaa rakkautta ja pyrkikää saamaan hengellisiä lahjoja, mutta varsinkin profetoimisen lahjaa.” (1. Kor. 14:1). Tässä alkukieli kuvaa tätä pyrkimistä (*dzeloutee*) kiihkeäksi, kadehtivaksi kaipaukseksi.

Armolahja voi olla yksityisen ihmisen omistuksen lisäksi seurakuntaomaisuutta. Tällaiseksi on ymmärretty esimerkiksi seurakunnan vanhimpien uskonrukous. Tästä esimerkkinä Jaakobin kirjeen ohje: ”Jos joku teistä on sairaana, kutsukoon hän luokseen seurakunnan vanhimmat. Nämä voidelkoot hänet öljyllä Herran nimessä ja rukoilkoot hänen puolestaan, ja rukous, joka uskossa lausutaan, parantaa sairaan. Herra nostaa hänet jalkeille, ja jos hän on tehnyt syntiä, hän saa sen anteeksi.”

(Jaak. 5:14,15).

Jumalan sanan mukaan armolahjat ovat Pyhän Hengen antamia työkaluja seurakunnan rakentumiseksi. Ne annetaan yksin armosta. Siksi ne ovat armolahjoja. Vaikka lahjan haltija myöhemmin pahoin hairahtuisikin kristillisestä elämästä, lahja säilyy. Tosin liian usein armolahjoja käytetään oman itsensä korottamiseksi ja myös sielullisuuden vaara on suuri. Kielillä puhujaa saattaa luulla, että kun puheeseen lisätään suuria äänisyyttä, korkeaa kimitystä ja muuta vastaavaa ihmisen suoritusta, saadussa sanomassa olisi enemmän Pyhää Henkeä. Tällainen kielillä puhumisen tapa kuulostaa pahalta, suorastaan inhottavalta.

Jumalan hyviä lahjoja on väärinkäytetty, joten ei ole ihme, että voimansa ja elävyytensä menettäneessä kristillisyydessä niitä kavahdetaan. Saattaapa joskus jopa aito, mutta kylmennyt uskova hylätä armolahjat ja alkaa jopa varottaa niistä. Se on surullista. On menty ojasta allikkoon ja on alettu vastustaa Hengen työtä omassa viisauudessaan.

Armolahjat itsessään ovat raittiita, sillä niiden antaja toteuttaja on Jumalan Pyhä Henki. Armolahjojen käyttö on peruskristillisyyttä.

Jumalana sanan julistamisen lisäksi tulee mukana olla Jumalan Voima, Pyhä Henki. Muutoin ei hengellisiä tuloksia saada. Apostoli Paavali muistuttaa ja opettaa tästä korinttolaisia. Hän kirjoittaa: ”Mutta minä tulen pian teidän tykönnne, jos Herra tahtoo, ja silloin minä otan selon, en noiden pöyhkeiden sanoista, vaan voimasta. Sillä Jumalan valtakunta ei ole sanoissa, vaan voimassa.” (1. Kor. 4: 19,20).

”... meidän evankeliumimme tuli teidän tykönnne, ei ainoastaan sanana, vaan myös voimana ja Pyhässä Hengessä ja suurella varmuudella - niinkuin tiedätte, millaisia me olimme teidän keskuudessanne, teidän tähtenne” (1. Tess. 1:5).

”ja minun puheeni ja saarnani ei ollut kiehtovia viisauden sanoja, vaan Hengen ja voiman osoittamista, ettei teidän uskonne perustuisi ihmisten viisauteen, vaan Jumalan voimaan” (1. Kor. 2:4,5).

Viimeisten aikojen kristittyjen tuntomerkkejä on valitettavasti se, että: ”he ovat ulkonaisesti hurskaita mutta kieltävät uskon voiman. Karta sellaisia!” (2. Tim. 3:5).

Tärkeintä on itse armo. ”Sillä synnin palkka on kuolema, mutta Jumalan armolahja on iankaikkinen elämä Kristuksessa Jeesuksessa, meidän Herrassamme” (Room. 6:23). Tätä älkäämme unohtako.

Profetoiminen - tärkein armolahja

Seuraavassa käsitellään erikoisesti profetoimisen armolahjaa, jota apostoli Paavali aivan erityisesti kehottaa tavoittelemaan. Monet tämän ajan kristityt ovat sitä mieltä, että Jumala on ilmoittanut kaiken Raamatussa. Nyt hän ei enää puhu mitään. Onko Hänestä tullut siis mykkä? Näin ei ole. Pelastukseen liittyvän ilmoituksen Jumala on toki tuonut julki Raamatussa ja kirkastaa ja julistuttaa sitä seurakunnissa. Profetoimisen armolahjaa käyttävät tuovat julki Jumalan tahdon paikallisseurakunnan ja yksityisen jäsenen elämässä. Profetiassa voidaan myös julkituoda salattuja syntejä seurakunnan ja kristityn elämässä (1. Kor. 14:24+).

Profetoimisessa ei ole aina kyse ennustamisesta, vaan selväkielisestä opettamisesta käsillä olevassa ajassa.

Apostolisena aikana oli useita profetiaa käyttäviä henkilöitä. Mainittakoon seuraavia tapauksia: Paavali ja Barnabas asetettiin tehtäväänsä profetian kautta. ”Ja Antiokian seurakunnassa oli profeettoja ja opettajia: Barnabas ja Simeon, jota kutsuttiin Nigeriksi, ja Lukius, kyreneläinen, ja Manaen, neljännessä ruhtinas Herodeksen kasvinkumppani, ja Saulus. Ja heidän toimittaessaan palvelusta Herralle ja paastotessaan Pyhä Henki sanoi: `Erottakaa minulle Barnabas ja Saulus siihen työhön, johon minä olen heidät kutsunut.` Silloin he paastosivat ja rukoilivat ja panivat kätensä heidän päällensä ja laskivat heidät menemään. Niin he Pyhän Hengen lähettäminä menivät...” (Ap. t. 13:1-4).

Profetaalisin sanoin myös Timoteus asetettiin tehtäväänsä (1. Tim. 1:18). Hän sai samalla kertaa oman armolahjansa (4:14).

Profeetan tehtävä on rakentaa, lohduttaa ja kehottaa. Näin on erityisesti sielunhoidossa (1. Kor.14:3). Uuden testamentin seurakunnissa tämä lahja kuuluu koko seurakunnalle. ”Mutta kullekin annetaan Hengen ilmoitus yhteiseksi hyödyksi.” (1. Kor. 12:7). Kaikki eivät silti profetoi (1. Kor. 12:29).

Kun ensimmäisenä helluntaina Pyhä Henki vuodatettiin ja koko seurakunta sai Hengen kasteen, tämän Pietari tulkitsi Joelin ennustukseksi, tai osaksi sitä: ”Ja on tapahtuva viimeisinä päivinä, sanoo Jumala, että minä vuodatan Henkeni kaiken lihan päälle, ja teidän poikanne ja tyttärenne ennustavat, ja nuorukaisenne näkyjä näkevät, ja vanhuksenne unia uneksuvat. Ja myös palvelijaini ja palvelijattarieni päälle minä niinä päivinä vuodatan Henkeni, ja he ennustavat.” (Joel 3:1+) (Ap. t. 2:17,18).

Profetoimisen lahja on myös henkilökohtainen lahja, kuten on kerrottu 1. Korinttilaiskirjeessä. Apostolien teoissa mainitaan erityisellä profetoimisen armolahjalla varustettuja uskovia, kuten Agabus, Silas ja Juudas (Ap. t. 15:22). Tämä erikoislahja asetettiin erityisasemaan muihin lahjoihin verrattuna seurakunnassa (1. Kor. 14:1-9).

Profeetta ei voi valita sanomansa sisältöä, mutta hän voi keskeyttää sanomansa, jos toinen saa samanaikaisen ilmestyksen.

On jo mainittu, että profetia tulee aina arvioida. Sen tekevät muut paikalla olevat profetat ja opettajat. Sanomaa verrataan aina Raamatun sanaan. Väärän ennustuksen eräs merkki on se, ettei se toteudu.

Mutta väärätkin profetiat voivat myös toteutua: ”Jos teidän keskuuteenne ilmestyy profeetta tai unennäkijä ja lupaa sinulle jonkun tunnusteen tai ihmeen, ja jos sitten todella tapahtuu se tunnusteko tai ihme, josta hän puhui sinulle sanoen: 'Lähtekäämme seuraamaan muita jumalia, joita te ette tunne, ja palvelkaamme niitä', niin älä kuuntele sen profeetan puhetta tai sitä unennäkijää, sillä Herra, teidän Jumalanne, ainoastaan koettelee teitä tietääksensä, rakastatteko Herraa, teidän Jumalanne, kaikesta sydämestänne ja kaikesta sielustanne. Seuratkaa Herraa, teidän Jumalanne, häntä peljätäkää ja pitäkää hänen käskynsä, häntä kuulkaa, häntä palvelkaa ja hänessä kiinni riippukaa.” (5. Moos. 13:2-). Näitä esimerkkejä on paljon nykyajaltakin. On siis varottava vääriä profettoja (1. Joh. 4:1). Tästä myös Paavali varoittaa Korinton seurakuntaa (2. Kor. 11: 4). Muistamme myös Paavalin ohjeen: ”...veljeni, harrastakaa profetoimista älkääkä estäkö kielillä puhumasta. Mutta kaikki tapahtukoon säädyllisesti ja järjestyksessä.” (1. Kor. 14:39,40). Ja vielä: ”Henkeä älkää sammuttako, profetoimista älkää halveksuko, mutta koetelkaa kaikki, pitäkää se, mikä hyvää on.” (1. Tess. 5:19).

Profeetan hengen täytyy tunnustaa Kristus, ennen kuin hänen sanomansa voi olla oikea: ”Kuka on valhettelija, ellei se, joka kieltää sen, että Jeesus on Kristus? Hän on antikristus, se, joka kieltää Isän ja Pojan. Kuka ikinä kieltää Pojan, hänellä ei ole Isääkään. Joka tunnustaa Pojan, hänellä on myös Isä. Kuka on valhettelija, ellei se, joka kieltää sen, että Jeesus on Kristus? Hän on antikristus, se, joka kieltää Isän ja Pojan.” (1. Joh. 2:22,23).

”Rakkaani, älkää jokaista henkeä uskoko, vaan koetelkaa henget, ovatko ne Jumalasta; sillä monta väärää profettaa on lähtenyt maailmaan. Tästä te tunnette Jumalan Hengen: jokainen henki, joka tunnustaa Jeesuksen Kristukseksi, lihaan tulleeeksi, on Jumalasta; ja yksikään henki, joka ei tunnusta Jeesusta, ei ole Jumalasta; se on antikristuksen henki, jonka olette kuulleet olevan tulossa, ja se on jo nyt maailmassa.” (1. Joh. 4:1-3).

Tämän vuoksi on syytä hylätä täysin sellaiset profetiat, jotka joku on saanut jossakin päin maailmaa, koska ei voida tutkia niiden profetioiden henkeä. Vaikka profeetta itse tunnustaakin Kristusta, sanoman antanut henki ei sitä välttämättä tee. Tunnetun ja koetellunkin profeetan kautta voi siis tulla jopa suoranaisia harhoja. Yleensä sellaiset profetiat, joissa annetaan aikamääriä ja hetkiä, eivät ole Jumalasta.

Profetiaa ei ole myöskään pelkkien raamatunlauseiden esiin tuominen. Nehän meillä jo on Raama-

tussa. Toisaalta siellä missä puhutaan paljon hengestä, ei välttämättä ole Pyhää Henkeä. Mutta siellä, missä Jeesus Kristus on tullut opettajalle ja kuulijalle suureksi ja valtavaksi, kaikkien Herraksi ja Jumalaksi, Ihmisen Pojaksi, lihaan tulleeeksi sovittajaksi ja lunastajaksi, siellä vaikuttaa Pyhä Henki.

Paavali opastaa nuorta Timoteusta:

”Älä laiminlyö armolahjaa, joka sinussa on ja joka sinulle annettiin profetian kautta, vanhinten panna kätensä sinun päällesi. Harrasta näitä, elä näissä, että edistymisesi olisi kaikkien nähtävissä.” (1. Tim. 4:14,15).

”Siitä syystä minä sinua muistutan virittämään palavaksi Jumalan armolahjan, joka sinussa on minun kätteni päällepanemisen kautta.” (2. Tim. 1:6).

Armolahjoja ei voi yliarvostaa

Sellaiset lahjat kuin opettamisen, julistamisen, johtamisen ja palvelemisen lahjat jokainen ymmärtää. Jokaisella lahjalla on oma, tärkeä tehtävä. Kaikki armolahjat on tarkoitettu käyttöön. Armolahjojen vastustajat väittävät, että lahjat voivat mennä ohi Kristuksen. Näin ei ole, jos toimitaan Pyhän Hengen johdatuksessa.

Tosiasiassa armolahjat on annettu seurakunnalle Kristuksen kirkastamiseksi. Pyhän Hengen tehtävä on aina kirkastaa seurakunnan päätä Jeesusta Kristusta. Tätä Pyhä Henki tekee sanan, sakramenttien ja armolahjojensa välityksellä. On syytä muistaa, että Pyhä Henki on Kristuksen Henki. Kristus on keskellämme Pyhänä Henkenä. Jos armolahjoissa saa toimia Pyhä Henki - Kristuksen Henki - lahjoja ei voi korostaa liikaa.

Emme hylkää sanan saarnaa, vaikka se kaiku usein kuuroille korville. Emme hylkää kastetta ja ehtoollista, vaikka kaikki eivät löydä uskoa Kristukseen. Meidän on otettava armolahjat seurakunnan käyttöön, vaikka joku käyttäisi saamaansa lahjaa väärinkin - vaikkapa itsekorostukseen.

Armolahjojen käyttö ei ole sanasta irrallista toimintaa. Juuri sana kehottaa niitä käyttämään seurakunnan rakennukseksi. Apostolien opetuksen mukaan apostoliseen seurakuntaan kuuluu myös profetoiminen ja kaikki armolahjat. Emme kerta kaikkiaan tule toimeen ilman Pyhää Henkeä, hänen voimaansa ja lahjojansa.

”Rakkaus ei koskaan häviä; mutta profetoiminen, se katoaa, ja kielillä puhuminen lakkaa, ja tieto katoaa. Sillä tietomme on vajavaista, ja profetoimisemme on vajavaista. Mutta kun tulee se, mikä täydellistä on, katoaa se, mikä on vajavaista. Niin pysyvät nyt usko, toivo, rakkaus, nämä kolme; mutta suurin niistä on rakkaus.” (1. Kor. 13:8,9,13). Amen.